

ob čelu. Izvlekel je tobačnico, ponudil mi pristnih turških cigaret, in pušila sva tja v svet. Vetrič od Bospora pa je odnašal dimove valčke.

Na desni smo pustili staro serajsko palačo, na levi pa mesto Skutari, vasi Kadiköj, Haidar-paša in Fenerbagče. Pristali smo pri prvem pustem otoku, Proti, pristali pri drugem, Antigoni, pristali pri tretjem, Halki. Vrh tega otoka stoji mogočno poslopje, samostan sv. Trojice, grška bogoslovnica. Mesto Halki je precej veliko in čedno.

Največji in najzanimivejši pa je otok Prinkipo; Turki ga imenujejo Böyük ada¹⁾. Mesto samo je zelo veliko, a hiše so skoraj sama letovišča. Veliki novodobni hoteli stojé

Abdul Hamid, turški sultan.

ob pristanišču. Zlasti ob nedeljah se na otoku tare vse polno ljudstva. Z godbo in s plesom se tu zabavajo mestni izletniki.

Otok tvorita pravzaprav dva visoka hriba. Na enem je sezidan samostan sv. Jurija, na drugem pa monastir Kristov. Bral sem, da je zlasti s prvega hriba zelo lep razgled. Hajdimo pogledat! Samo daleč je, eno celo uro.

Na trgu je stalo vse polno osličev, osedlanih za pot. To bo kakor nalašč za-me! Vstopim se in gledam, kateri bi bil lepši, prijaznejši. Pa glej ga spaka, precej se je nabralo okrog mene velikansko število poganjačev, ki so vpili nad menoj in mi ponujali sebe in svoje osle. Vzeli so me v sredo in kričali nad menoj, da je bilo joj.

¹⁾ Veliki otok.

Tekel sem, v pravem pomenu besede, na vrt neke restavracije, da sem se jih ubranil. Naročim si kozarec vina. Prinesó mi vina, pečenih ribic, sira in kruha, in to za en piaster! Pomislite: Za 20 vin. kozarec rujnega grškega vina, pečene ribice, sir in kruh!

Gospodar vseh oslov pride k meni.

„Combien?“¹⁾ gavprašam. „Vingtpiastres, monsieur²⁾, tja gori do sv. Jurija.“ Dvajset piastrov? Kaj še? Misliš, da te ne poznam, ti zviti Grk! Bi me rad opeharil, pa me ne boš. „Cinq piastres, s'il vous plaît!“³⁾ Pogodiva se torej za pet piastrov, to je za eno krono. „Est bien“⁴⁾, mi reče ter mi pripelje magarca, črnega, z dolgimi uhlji. Zlezem na sedlo, primem v roke vajeti, in hajdi po otoku in k sv. Juriju!

Vsi bi se mi smejali, ko bi po Ljubljani, po glavnem trgu, jezdil tako v črnem fraku, s fesom na glavi. Vsi bi leteli skupaj, stari in mladi, in vpili: Glejte ga, norca na oslu! V mestu Prinkipo se pa še zmenil ni nihče zame.

Muhast je bil magarec. Ni hotel iti sredi ceste; vedno je silil v stran, da bi odgriznil kako grmičevje. To je pela batina po oslovih kosteh in po škricih mojega fraka! Kadar ga je poganjač pognal v tek, so visoko odskakovale moje suhe kosti; če je hodil počasi, je bilo pa na vso moč prijetno sedeti na njem.

Kolikor mogoče resno in modro sem se držal, ko sem jezdil skozi mesto, mimo lepih vil, po prašni cesti. Zavili smo v hrib. Po otoku rastejo oljke, smokve, jelke, ciprese, platane in drugo južno drevje. Vrh hriba pa je skalnat, obrastel z nizkim grmičevjem.

Dospeli smo vrh griča do monastira sv. Jurija. V samostan nisem mogel, ker je tujcem zaprt, pač pa v restavracijo poleg njega. Nekaj evropske gospôde je sedelo na vrtu in se zabavalo. Prišel je orgljavec in vrtel svojo lajno. Žagal je same okrogle, poskočne. Mladi svet se je spoprijel in zavrtel po dvorišču. Veste, kako je rujno grško

¹⁾ Koliko? — ²⁾ Dvajset piastrov, gospod.

³⁾ Pet piastrov, če hočeš.

⁴⁾ Dobro.